

Rozjímanie na nedeľu 25. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 25. týždňa v Cezročnom období (cyklus C). Navrhované témy sú: povolání žiť podľa Božej logiky; vynaliezavosť správcu ako príklad; rozhodnutie žiť s Bohom.

MNOHÉ z Ježišových podobenstiev skrývajú prekvapenia alebo nečakané zvraty. V príbehoch, ktoré Pán rozpráva, sa zvyčajne nachádza niečo neobvyklé, čo niekedy zmätie toho, kto ich počúva alebo číta.

Pozornosť upútava napríklad to, že v jednom prípade ako vzor uvádza správcu, ktorý spreneveril majetok svojho pána (porov. Lk 16, 1-8). Na druhej strane nie je celkom intuitívne privítať s oslavou mladšieho syna, ktorý odišiel z domu a premrhal dedičstvo (porov. Lk 15, 11-32). Ani odpustenie obrovského dlhu sluhovi, ktorý jednoducho požiadal o čas na jeho splatenie (porov. Mt 18, 22-35), sa nezdá byť bežné. Niečo podobné by sa dalo povedať o majiteľovi, ktorý vypočítava mzdu svojich robotníkov bez ohľadu na vykonanú prácu (porov. Mt 20, 1-16).

Okrem posolstva každého podobenstva Ježiš rôznymi spôsobmi vyjadruje, že kresťanský život sa neriadi presne rovnakými parametrami ako ten náš. „Moje myšlienky nie sú vaše myšlienky, ani vaše cesty nie sú moje cesty“ (Iz 55, 8), povedal Boh prostredníctvom

proroka Izaiáša. Kristov príchod na zem nám odhalil novú stupnicu hodnôt, podľa ktorej máme hľadiť na svet. Logika moci ustúpila logike služby a milosrdenstva. Tí, ktorí boli považovaní za *posledných* v spoločnosti, si získali Pánovu priazeň. A to, čo slúžilo na strašnú smrť – kríž – sa nakoniec stalo zdrojom života. Sú to v konečnom dôsledku paradoxy, ktoré On sám stelesnil počas svojho pobytu na zemi: „Keďže bol Slovo, keď sa stal človekom, ponížil sa; keďže bol bohatý, stal sa chudobným, aby nás obohatil svojou biedou; bol mocný, ale ukázal sa taký slabý, že Herodes ním pohrdal a vysmieval sa mu; mal moc otriasť zemou, ale bol pripútaný k tomu drevu“[1]. My, Kristovi učeníci, sme povolání, aby sme postupne nechali naše srdce žiť podľa tejto novej logiky.

PREDTÝM, než správca prišiel o prácu, rozhodol sa urobiť poslednú operáciu, aby si zaistil budúcnosť: zavolať dlžníkov svojho pána, spýtal sa ich, koľko mu dlhujú, a potom zapísal nižšiu sumu, ako bola skutočná. Podľa podobenstva si tak získal priateľstvo týchto ľudí, aby mu mohli pomôcť aj v budúcnosti (porov. Lk 16, 3-8). Ježiš nechce zdôrazniť nečestnosť tohto muža, ale jeho prefičanosť. Pred vyhlídkou života v biede vedel konať s rozvahou, aby vyriešil svoje budúce potreby. Kristus vyzýva svojich učeníkov, aby tiež používali svoju vynaliezavosť na hlásanie Božieho kráľovstva: „Koľko horlivosti vkladajú ľudia do svojich pozemských túžob!“, hovorí svätý Josemaría. „Keď ty aj ja vložíme rovnakú horlivosť do túžob našich duší, budeme mať živú a účinnú vieru a nebude prekážok, ktoré by sme v našej apoštolskej činnosti neprekonali“[2].

Nejde však len o matematický prístup, pri ktorom sa oplatí venovať rovnaký čas Božím veciam ako ostatným veciam, ktoré nás zaujímajú. Zakladateľ Opus Dei chce v skutočnosti pohnúť našim vnútrom, aby sme zistili, že vzťah s Ježišom je to najdôležitejšie, čo nás robí skutočne šťastnými a prečo stojí za to vynaložiť všetku našu vynaliezavosť. Práve ľudské veci, ktoré už s nadšením robíme, môžu byť základom pre to, aby sme sa nadchli pre božské skutočnosti. „Mnohí mladí ľudia sa starajú o svoje telo, snažia sa rozvíjať fyzickú silu alebo vzhľad. Iní sa snažia rozvíjať svoje schopnosti a vedomosti, aby sa cítili istejšie. Niektorí mieria vyššie, snažia sa viac angažovať a hľadajú duchovný rozvoj. (...) Svojou silou a rozumom nedosiahneš rast v šťastí a svätosti. Tak ako sa staráš o to, aby si nestratil pripojenie na internet, staraj sa aj o to, aby tvoje pripojenie na Pána bolo aktívne, a to znamená,

že nesmieš prerušiť dialóg, počúvaj ho, rozprávaj mu o svojich veciach a keď si nie si istý, čo máš robiť, opýtaj sa ho: „Ježišu, čo by si urobil na mojom mieste?“[3]. Boh, ktorý hovorí v našom srdci, nám dá múdrosť, aby bol naším najlepším spojencom vo všetkom, čo robíme.

JEŽIŠ uzatvára podobnosť touto úvahou: „Nijaký sluha nemôže slúžiť dvom pánom; pretože buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať. (...) Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone“ (Lk 16, 13). V mnohých oblastiach života sa odporúča mať vždy po ruke *plán B*. Pán nás však pozýva, aby sme vsadili svoj život na jednu kartu: na Boha. „Ak milovať Krista a bratov nepovažujeme za niečo vedľajšie a povrchné, ale skôr za skutočný a konečný cieľ celého nášho života, je potrebné vedieť robiť

zásadné voľby, byť pripravení na radikálne obetovanie sa, ak je to potrebné, až po mučenie. Dnes, rovnako ako včera, život kresťana vyžaduje odvahu“[4]. Staviť na lásku znamená vzdať sa toho, čo nás ťaží, v našej túžbe veľkodušne slúžiť druhým.

Avšak aj keď sme sa rozhodli vstúpiť do Božej logiky, môžeme si všimnúť, že niekedy nežijeme tak, ako by sme chceli. To isté zažil svätý Pavol: „Nerobím dobro, ktoré chcem, ale robím zlo, ktoré nechcem“ (Rim 7, 19). Slová svätého Josemaríu nám môžu pomôcť čeliť tomuto napätiu s pokojom: „Vravíš mi, že máš v srdci oheň i vodu, chlad a teplo, drobné vášne i Boha... jednu sviecu zapálenú pre svätého Michala a druhú pre diabla. Upokoj sa. Kým si ochotný bojovať, nehoria ti v srdci dve sviece, ale len jedna — archanjelova“[5]. Máriino áno bolo „áno toho, kto sa chce zaviazat' a riskovať, kto chce

staviť všetko, bez inej istoty ako vedomia, že je nositeľkou sľubu“[6]. Ona nám pomôže žiť s istotou, že niet lepšej voľby ako žiť s Bohom ako naším hlavným spoločníkom na ceste.

[1] Svätý Ambróz, *Komentár k žalmu 118*, Miláno-Rím 1987, s. 131-133.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 317.

[3] František, *Christus vivit*, bod 158.

[4] Benedikt XVI, *Homília*, 23-IX-2007.

[5] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 724.

[6] František, *Príhovor*, 26-I-2019.

sk-sk/meditation/nedela-25-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi-cyklus-c/
(04.04.2026)